

HONVÉD

KATONAI FOLYÓIRAT

MEGJELENIK HAVONTA EGYSZER

A FELSZABADULÁS EMLÉKNAPJÁRA

KÉT éve múlt már, hogy Malinovszki és Tolbuchin marsallok diadalmasan előnyomuló csapatai által űzve, az utolsó ellenséges katona is kitakarodott országunk földjéről.

A 2. és 3. ukrán hadseregszereget Budapest felszabadítása után, 1945 márciusában győzelmes csatában visszaverte a németek utolsó, nagyszabású ellentámadását. A Balaton és a Velencei-tó között vonultak fel azok a jelentős gyalogsági és páncélos erők, melyeknek feladata volt, hogy a balkáni Weichs-féle hadseregszereget Eszéknél átkelő részeivel együttműködve visszafoglalják a Dunántúlt és Budapestet. A Vörös Hadsereg megállította és szétzúzta a német támadóereket, majd rövidesen — március utolsó harmadában — maga lendült támadásba és győzelmes harcok közepette alig egy hét leforgása alatt elérte az osztrák határt.

Az ellenség visszavonulása meneküléssé fajult, amit a harc nélkül feladott városok és a bőségesen visszahagyott hadianyag bizonyítanak. 1945 április 4-vel nemcsak a második világháborúnak, de hazánk történelmének is új szakasza kezdődött.

Az évfordulón mély hálával és kegyelettel emlékezünk a Vörös Hadsereg halhatatlan hőseire, akik helyettünk is, értünk is harcolva, győzelmes fegyvereikkel meghozták számunkra a szabadságot. A történeteket annál magasabbra értékeljük, minthogy módunkban áll azokat saját multunk egy másik korszakával összehasonlítani. Emlékezünk arra a „felszabadulásra“, midőn 150 évi török hódoltság után az elerőtlenedett magyarság helyett a császári birodalom zsoldosai foglalták vissza az ország földjét. További kétszázötven évig a „felszabadulás“ következményeit nyögte népünk: a magyar föld az osztrák grófoké és sváb telepeseké lett, gyarmatosítás, jogfosztás, az alktomány sárbatiprása, durva vallásüldözés és a zsoldoshadakban összegyűlt európai sőpredék évtizedes szörnyű rémuralma voltak az ár. Ennek volt a következménye, hogy még szinte el sem tűnt a félholdas-lófarkas zászló a Délvidék utolsó végvárainak ormáról, máris új háború vetett üszköt

a magyar falvak viskóira: a kurucok, a fegyveres nép indult szabaságharcra „felszabadítói“ ellen.

Ma már mindenki előtt világosan áll, hogy a Vörös Hadsereg nem hódítási szándékkal lépett az ország területére és a magyar nép milliói meggyőződtek róla, hogy hatalmas szomszédunk semmiféle ellenszolgáltatást sem követel tőlünk a felszabadításunkért hozott súlyos véráldozat fejében. 1945 április 4-én megszületett számunkra a SZABADSÁG. Létrejött a demokrácia, a szabad népek életformája; még fegyverszüneti állapotban visszanyertük belpolitikai függetlenségünket, megszerveztük közigazgatásunkat, felállíthattuk az új honvédséget és rendőrséget és végrehajthattuk a földreformot, minden további fejlődésünk legbiztosabb és nélkülözhetetlen alapját. Megteremtettük a Köztársaságot, megindult az újjáépítés, létrejött a stabilizáció és mindazok a mélyreható reformok, melyek bevezetésével népünk a felemelkedés útjára lépett. A béke közeli ratifikálása után nemzeti szuverenitásunk teljes birtokában szabadon választhatjuk meg helyünket Európa és a világ népei között.

Az évforduló számunkra a hála és az emlékezés napja: a hála a felszabadítóknak szól, akik meghozták ezt a napot, az emlékezés és eszmélés pedig önmagunknak. Ismét fel kell idéznünk történelmünknek azt a legsötétebb mélypontját, amelyből a felszabadulás révén kiemelkedtünk. Emlékeznünk kell azokra az erőkre, amelyek megakadályozták, hogy a saját legszentebb érdekeinkért viselt harcban fegyverrel a kézben magunk is résztvehessünk. Fel kell idéznünk azokat az erőket is, amelyek megosztották a magyar népet és számos megtévesztett fiát saját érdekei ellen, saját szabadsága ellen harcba tudták vetni. Minden magyar embernek, de főként minden honvédnek tudnia kell, hogy ezek az erők nem semmisültek meg meg végérvényesen és csak alkalomra várnak, hogy népünket újabb katasztrófába rántsák.

Miközben a magyar nép dolgozói az ekeszarvánál, a műhelyekben és irodákban serényen dolgoznak a szebb jövő felépítésén, az új magyar honvéd éberén áll őrhelyén készen arra, hogy minden ellenségre lecsapjon, aki a kezét a szabadság szent vívmányaira emelni merészei.

A felszabadulás második évfordulóján avatták fel Budapesten a Gellérthegyén a felszabadulás emlékművét. Ezt követőleg nagyszabású katonai díszszemle volt a Gellért-téren, melyen a honvédség a határőrség alakulataiból és a budapesti őrszázadból összeállított díszzászlóaljjal, az 1. és 6. ho. által felállított fogatolt üteggel és gépvontatású üteggel vett részt. A csapatok fegyelme és magatartása széleskörű elismerést váltott ki.

A Honvéd